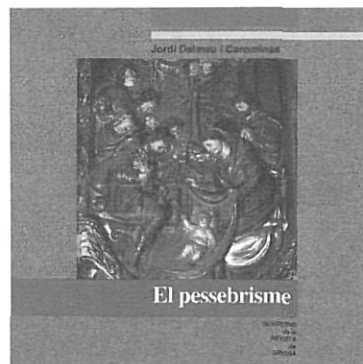

Pessebres a Olot: un intent de balanç

Ara, en acabar-se el mes de gener, quan es veu ja el final de la Mostra Pessebrística que s'ha pogut visitar a Olot durant els mesos de desembre i gener, molta gent s'adona de la gran oportunitat que hem tingut. Els pessebres, aquest humil enginy popular a l'entorn del misteri nadalenc, ha mogut una gran quantitat de gent vinguda de totes direccions curiosos, afeccionats i acompanyants, que s'han fet notar pels carrers d'Olot, molt especialment durant les festes de cap d'any i els caps de setmana. I fins i tot en dies feiners el goteig d'autocars ha estat constant. Tanta moguda ha fet pensar que potser hem perdut una ocasió cabdal d'emboïllar el fet amb un important entorn cultural i social. Ara és quan sembla que es troba a faltar una major integració ciutadana al projecte que es podia completar amb una també major col·laboració comarcal. Potser als organitzadors els va faltar una dotació econòmica que no fos tan migrada per part de totes les entitats que hi van aportar diners, ja que, malauradament, les coses de la cultura també en necessiten, en contra de l'opinió normalment estesa entre els estaments oficials en el sentit que allò que

cal per fer cultura és imaginació. El resultat és que, en resum, poc profit s'haurà tret del que ara es veu que era una gran ocasió. No

assenyalem ningú; és més que probable que tots hàgim caigut en la mateixa trampa d'infravalorar quelcom que després, molt agradablement, ha resultat ser del tot positiu. Posats a pensar en una futura reedició

d'aquesta mostra, potser una aportació de pessebres fets per gent d'Olot, autènticament populars, i una ruta de pessebres, vivents o no, però que fos una excusa per visitar l'autèntic pessebre, que és el paisatge de la Garrotxa, seria un complement ineludible. Entre moltes altres coses, com les que sembla que s'havien

pensat en el seu dia i llavors han quedat en no res. Una absència notable, imperdonable, ha estat la d'unes aportacions bibliogràfiques que servissin de punt de referència d'aquest

Pessebres amb paisatges familiars: a sota, Girona; a la dreta, Hostalets d'en Bas.

esdeveniment. L'única edició que s'ha fet ha estat un opuscle, molt ben editat, sobre l'obra de Ramon Amadeu, que està exposada a la Sala Oberta i que per si sola justificaria tota la mostra.

Aquesta exposició a part, a la Sala Municipal de la Carbonera s'ha ofert el fons pessebrístic que s'ha anat formant en recollir els millors diorames del concurs anual que se celebra a Olot. A la casa Trinxaria s'ha pogut visitar el pessebre estrella de la mostra. Es tracta d'una obra que la família guardava permanentment en una estança

de l'habitatge, des de fa dos segles, i que resumeix l'esperit popular que aquestes obres tenen de virtut essencial, pel cim de qualsevol altra consideració artística. També s'hi pot veure una notable col·lecció de caganers i una, més folklòrica que res, mostra de pessebres sud-americans. La mostra es complementa amb una col·lecció de pessebres catalans a la parròquia de Sant Esteve i una de l'escola de pessebristes al Casal Marià.

Hi falta, evidentment, el pessebre familiar, senzill, però amb tot el sabor que a vegades manca en obres fetes amb més pretensions. Com també hi trobem a faltar més didàctica a l'entorn del tema.

Resumint: una bona mostra a la qual només li ha faltat una organització amb visió i trempera per convertir-se en una fita important en els esdeveniments ciutadans dels últims anys.

Del 12 de desembre de 1992 al 2 de febrer de 1993

L'ocasió ha possibilitat rebre una sèrie de visites de gent important, des de la Princesa fins al President de la Generalitat, que han fet les delícies dels interessats a sortir a la foto, i de molta gent que es deleix per veure i saludar aquests personatges de la vida política i social de l'Estat i de la nació.

DOMÈNEC MOLI

